

El cinc per cent (o el dàtil tàctil)

Un relat de: [touchyourbottom](#)

Una matinada quan faltava encara un polsim per ser ben bé la matinada, l'Adelf (si algú es confonia i li deia Adolf s'empenyava de valent) s'amagà entre floridíssims baladres que semblaven immenses mandonguilles vegetals que haurien pogut fer ensalivar gegantam de dieta sana. Era 29 d'agost, el dia del seu sant i alhora aniversari. L'Adelf en complia, precisament, vint-i-nou. Va enumerar, entre aquelles moles esponeroses, agenollat, el mateix nombre de raons per les quals fos necessari, important, bo, i etcètera (amb especial atenció a l'etcètera) existir. L'Adelf feia vint-i-nou mesos, curiosament, que patia depressió èlfica, aquella que s'enduu l'individu a una immersió evocativa vers un món màgic esquitxat de personatges bucòlico-mítics. De fet, un més dels recursos d'evadir la realitat massa lacerant la qual, en el cas de l'Adelf, qui de cop -i hòstia intensa que sentí a totes les cèl·lules- s'havia adonat que el món que coneixia balancejava amb diferència colossal cap a la foscor. Les clapes de llum que li alimentaven l'esperit van fer-se fonedisses. L'Adelf caigué en picat. La patacada durà fins el dia de l'onomàstica en què, com punxat per una injecció de clarividència, tingué clar, claríssim, que havia de...moure's.

-Penso, des de l'estómac (i des de més amunt i des de més avall i em centro en un centre immaterial) les raons per a la meua vida, la valoro, la pujo a l'alça, engego a pastar les circumstàncies i abraço l'ànima que m'està envaint...de, més que ser, fer.

Inspirà la fragància que se li regalava tan concentrada -consens entre les flors- que hauria marejat un ramat de dinosaures. L'Adelf no la resistia, no: l'agraïa. La percebia amb goig suprem, sublim. Minúsculs puntets de lluïssor acompanyaven, envoltant l'àura de l'home jove, el somriure més intern que li anava en augment, de l'ànima que ascendia. S'està en aquell estat, distant de tothom i de tot- un no-temps que qualificaria de 'eternitat restaurativa' (i si era un déjà-escrit no l'importava).

Quan el sol de mig matí s'apoderà de l'aire tornant-lo pesat i enganxifós, l'Adelf, fets els seus particulars deures, renaixia amb un ideari doble:

-El cinc per cent i el dàtil tàctil.

Ho digué sense immutar-se en com ho relacionaria.

Calia començar a actuar.

-Què fa, aquell pollós?- unes àvies de tradició geperuda i jutjaires s'escandalitzaren.

I és que enmig de la via més pública, impúdicament amb un tanga color pell (pell color esparadrap antic) l'Adelf, amb el cos sencer banyat amb pigments vermellosos, alçava, obrint pit i ajuntant escàpules, un missatge escrit havent sucacat un dit índex en òxid de ferro vell, terrós, el mangra, en un tros de cartó que havia protegit un aparell modificador d'aires i de desaires:

JO NO EM SUBJUGO AL 5%

Per entendre-ho, era de menester preguntar-li. No escatimà contar, a persones soltes (i pocasoltes) i a grups, que ell no formava part d'una civilització cruel i clarament involutiva.

-Malgrat la tecnologia, el planeta se'n va a la deriva més desastrosa! -exclamava amb èmfasi i ho anava repetint.

El fotografiaven per ser protagonista fet riota a les xarxes socials.

També, certes noies i nois a qui la potent sensualitat de l'Adelf va estimular, s'allunyaven d'ell com seguint un 'toca horroritzar-se', falsament afluïts, etiquetant-lo de cas perdut, com havien après que se l'havia de comprendre i així en un futur podrien ser banquers, treballadors de l'administració, advocats associats,...

-El 5% dels humans dominen la resta. Un ridícul 5%. Desperteu!

-Ah, no era un 1%?- va mofar-se algú.

L'Adelf duia tatuats el nombre 5 i el signe del tant per cent, grossos, als dorsals, envoltats per sagetes apuntant cap avall, senyal de mala cosa.

Les autoritats no podien detenir-lo en ser el fill petit de l'alcalde, el qual ja no sabia on amagar-se. Aquell plançó li amargava la vida familiar i laboral, li feia suar la nòmina. Allò, va reflexionar, només podia ser causat pel pòsit d'aquella avantpassada monja de clausura força taradeta. Culpes dipositades, seguia planyent-se com, al seu torn, la ciutadania el planyia, li feia costat, es mostraven bastant permissius amb el 'trastocat' que, amb tot, a còpia d'informar, a còpia d'explicar, anava quallant, anava cristal·litzant a les ments inconscients dels oients i observadors. Els parlava de l'holocaust dels animals en tantes variacions macabres, perverses, capitalistes sempre, antropocentristes. Sense embuts -ni embotits- tot i que en bufava un, com una rara trompeta, per cridar més l'atenció i relatar.

-Et vacil·lo!

Un jove se li apropà amb el cadàver d'un peix i necròfagament el menjava, arrencant-ne la carn amb les dents, s'engorjava un mos, un altre. El sabor dels òrgans li provocava basques que dissimulava, llogat i ben pagat per la indústria proespècista en combat, en alerta, en alarma per embestir el que fos que fes trontolar la seva megaeconomia en base a la mort extensa i contínua d'individus amb sentiència. L'Adelf, no obstant, notava que s'enfortia defensant la causa més gran. I mentrestant, el batlle sostreia diners dels contribuents per pagar la defensa del fill anat de l'olla que...anà a més. Quan feia mesos que tocava el tema cinc per cent, sense avisar, s'exhibí darrere un minimostrador -un moblet corcat, amb tres potes i mitja i un calaix sí, un calaix no- arplegat a la deixalleria sobre el qual hi situà...un dàtil.

-Toqueu-lo! El dàtil tàctil! Tatarí, rarí, rarí!

Un fruit de palmera, dolç i positivament calòric, descaradament ensenyava el pinyol marró negrós llargarut que contenia després que l'Adelf, amb un ganivet de postres i traça, l'obris en canal. Sensualitat vegetal que excità la majoria que s'acostà per tal de viperinament i a posteriori comentar la ximpleria, amb imatges incloses. L'Adelf ignorava la visible protecció d'un dispositiu de cinc homes camuflats per evitar-li qualsevol perill, alhora que comptava amb l'invisible empar de deesses tel·lúriques que se'l disputaven per acaronar-lo en llits de pètals quan ell captés que era possible traslladar-se a aquell món, no pas èlfic, sinó pachamamànic.

El dàtil tàctil impregnava els dits dels qui el remenaven. Els faria canviar, en breu, cosa d'efluvis. Desitjarien, devotament i feliços, la ingesta de menges naturals coherents amb l'organisme humà, germà del dels orangutans, tan forts ells.

S'expansionà imitar tenir un dàtil tàctil en una tauleta o tamboret, honorar-lo. Resultà impossible fer-hi res en contra de la que va ser anomenada datiltàctilbenèficopandèmia. Les palmeres datileres van acceptar un boig expoli en indicar evolució d'aquella espècie de bípedes parlaires que mai no s'aclarien. Un vent desconegut, ignot, els feia voleiar les fulles en dansa de goig.

L'Adelf mai va ser engarjolat, ni quan el seu pare ingressà en un santuari per a alcaldam reeducable pro-benestar global amb especial atenció a l'absència d'ego i a l'extirpació de salari, fos normal fos vitalici. En aquell centre el progenitor, que es deia Major, va reconèixer dos veïns vilatans que havien perdut el senderi degut al trauma d'haver matat centenars de conills per a la venta a l'engròs i a l'en...prim. Una mena de mixomatosi antihumanoide els rematà els cervells malalts, els arrenjà els rostres tornant-los de l'aparença dels rosegadors. Home i done, asseguts i silencis, rebien la visita de la filla i el fill a qui no podien de cap forma atabalar-los esmentant celebracions consumistes, com el quan-obsolet-Nadal, amb el cervell castigo-paralitzat d'aquella manera. Una tercera cadira ergonòmica l'ocupava la mare vetusta fossilíssima de la dona conillmixomatòsica, àvia dels dos joves visitants. Idèntica a la filla, i la néta un xic ja s'hi retirava, amb l'addició d'una miriada de sécs i plecs i solcs a la cara, que l'edat no perdona (ni amb patologies ni sense). Mai més demanaria, l'anciana erosionada, cargols amb conill ni conill a l'all i oli ni res semblant. L'exalcalde aplaudí l'escarment còsmic i s'il·luminà.

-Hem volgut jugar a ser deïtas i les divinitats ens han sentenciat!- bramà regalant bava com caramells que anà a parar al sòl sobre unes pebroteres espontànies.

El personal de l'espai acudí a aplacar-lo. Portaven, entre tots, un dàtil gegant que van obrir i en Major va entaforar-s'hi com si fos un sac, com si fos dins una beina, veïna del repòs benigne, del repòs ètic.

A un infermer observador se li va obrir un calaix mental, va identificar aquell fet amb una pel·lícula i també amb un parell de llibres que havia vist/llegit en vàries etapes vitals. L'infermer va picar de mans, ferventment, davant l'escena de la tavella. Classificant-ho de proesa, els tres aconillats de les cadires van aplaudir sonorament i perllongada fins a produir-se'ls durícies al revers de les mans i treure fum de color pebre rosa per les ungles. Els néts ja havien marxat, citats amb les respectives parelles per anar de rebaixes i al cinema a fer cruixir crispetes

iridescentes (tot un boom).

Com enllà marxaven, igualment, vibracions del mal dit sanatori-frenopàtic, surant cadenciosament, predominant sobre les d'altres tipologies. Fins assolir... l'Adelf, que va vociferar:

-Pare, t'estimo!

Els que el miraven (vint-i-nou persones, precisament) van posar-se a plorar. Van sentir-se impulsats a anar a petonejar animals torturats que, sense pa als ulls, identificaven com a germans innocents a qui calia transmetre apreciació incondicional i demanar perdó fins a l'infinit. S'arrencaven un passat cec.

L'adelfisme triomfava. Els baladres s'esponjaven, cosa mai vista, com mimoses. Anaven adquirint una qualitat que els transformava en gairebé núvols. Els de debò baixaven a barrejar-s'hi.

L'Adelf, pell i ossos, palplantat, persistia i resistia. Una turista esquelètica, un pal d'escombra, se'l cruspia contemplant-lo. Tan bon punt el va veure, va enamorar-se'n. L'Estefanette Awawara, de cinquanta-cinc anys, vestida amb reiterativa extravagància estrofolària, va constatar que per fi havia trobat -i ell se sentí, de retop, torbat?- el seu company de vida. Es va posar bé els cabells, mecànicament, per inèrcia, cabellera de fons escarlata escalada en nivells i tenyida imitant l'arc-iris. Va relaxar el front (bé, els fronts, bifrontal com era, algú en diria reptilianeta), es va mirar les ungles -que ella considerava naturals- que denotaven manicura acurada i que no encaixaven del tot amb el seu L'Estefanette va anar directe cap a l'Adelf posant els llavis que incitessin a un òscul.

-Aparcaré la meua feina de top-dancer-model per a tu. Deixaré la meua sacrificada labor de cuidar-me físicament extremament, de dormir catorze hores diàries per mantenir el rostre relaxat i atenuar tant com puc els estralls de la vellesa.

Tot seguit es vantà de l'autocompetitivitat que l'estimulava en format exercicis i pràctiques cos-ment. Tothom l'estava escoltant. Va fer mitja volta i bramà:

-Qui gosa jutjar-me?

-Jo!

-Jo!

-Jo!

-Jo!

-...

Es congregava una multitud que gangrenava el moment. Un 5% de mediocritat dels assistents s'atrevia a criticar-la. De què anava, amb un cos cànon de bellesa, ungles de porcellana? Que no pretengués no ser jutjada!

-Duc una dieta, a més, que em fa estar així. Jo cuino amb pensaments d'ardor amorós, abusadors, òptims.

Contra l'alimentació, però, ningú se li tirà a sobre.

L'Adelf es sentí impressionat per la passió devoradora de l'Estefanette, ben capaç d'escurar-lo kamasútricament, com un escorpió amb benèvola intenció i alhora amb succió verinosa per a profit propi. No, no li convenia, la dedicació de l'Adelf era la que era. Fora dispersions, estafanètiques i no estafanètiques (les deesses tel·lúriques van fer un 'oh' alhora, desil·lusionades). Va aconseguir que l'equip que tenia cura d'ell, que havien tornat d'esmorzar pantagruèlicament a càrrec dels impostos augmentats al vilatam, es fes càrrec de la intrusa, qui va ser duta amb l'excalcalde i el trio amb conillmatosi, entre d'altres (perquè en aquell indret les altes eren contínues). L'Estefanette no se'n sortí ni al·legant que ella tenia una alçada mitjaneta.

Mentrestant, el maleït 5% s'anava rebaixant, rebaixant...

Altres Adelfs -homes i dones-, constel·lats arreu, a la seva manera, feien despertar la consciència col·lectiva, la més poderosa, contra aquell domini idiotitzador.

Poca broma.